

"Türk filmlerinin tadı var adeta..."

Bir film nasıl yapılır? Olağanüstü teknik yetersizlik, olağanüstü kısıtlı imkanlar ve olağanüstü boş bir senaryo ile hem de, üstelik asıl oğlan da yok ortalarda? İntihara meyilli bir yönetmen, aslında dolandırıcı olan bir yapımcı, sönmüş bir yıldız, işin içinde tutunamamış bir yönetmen, itilip kakılmaya alışmış bir dublör, sokaktan bulunup yıkanan ve asıl oğlan yerine "kullanılan" bir dilenci/türkücü, sinema aşığı bir belediye otobüsü şoförü, Taksim İlk Yardım'ın başhekimisi de var; şenlik çok ama sorun da gani.

Çünkü bir film kolaya çıkmıyor, setçisi, ışıkçısı, prodüksüyon amiri; bunların günlük yevmiyeleri, kameramanı, figüranı, dublörü... Orada durmak lazım... Çünkü bu netameli filmin aslan gibi bir dublörü var: Levent Kırca'nın canlandığı dublör Selim. Adı rol aldığı filmlerde oynadığı rollere göre değişiyor, kimi Tilki Selim, kimi Deli Selim, bazıları da Maymun ya da Ayı Selim olarak tanıyor onu. Dublör ama Türk sinemasının gizli ve görünmez kahramanlarından her biri gibi onun da elinden her iş geliyor. Yeşilçam döneminin bol figüranlı ve bol ekşin'li sahneleriyle "çeliklenmiş" olduğundan üçüncü kattan düşmek de, yumruk yemek de koymuyor ona. Bilumum ayak işleri dahil, tüm mankenler hacamat olduğunda "esas kız" yerine uçurumdan gönüllü atlayan da o oluyor nitekim.

Son filmi iki yıl kadar önce gösterime girmiş olan ve başrollerinde Steve Martin ve Eddie Murphy'nin oynadığı Bowfinger adlı filme fena halde benziyor. Doğrusu sahici bir filmi çekip ortaya koymak yerine, Türk sinemasının kötü koşullarında bir film nasıl çekilir, nelere rağmen çekiliri anlatmak daha cazip... Hem bir filmin "filmlik" macerasını bir film olarak izleyiciye ulaştırma gibi çok katmanlı bir yapı elde ediliyor, hem de bir "dokunulmazlık" halesi oluşuyor filmin etrafında. Çünkü hikayeye hakim olan bol gülmece unsuruna rağmen sinema emekçilerinin trajik koşulları olunca eleştirmenlerin kenardan zart zurt etmesi de zorlaşıyor. Gülümsetmeyi başaran ama iddia edildiği gibi Türk sineması için dönüm noktası olmakla hiçbir ilgisi olmayan bir film Son. Kimi diyaloglar TV için yazılmış skeçleri hatırlatsa, Oya Başar zaman zaman "Mefaret" kimliğine bürünse de genel olarak "Olacak o Kadar"ın gölgesi altında kalmamış bir film bu. Ancak esprilerin tarzının Levent Kırca ve ekibini hiç zorlamadığını söylemeye de gerek yok. Ancak Sümer Tilmaç ile Levent Kırca arasında geçen bir iki sekans, diyalogların halk tipişizofrenikliği nedeniyle mizah duygusu ince olan seyirciyi tatmin edecek düzeyde. Yıllarını halk için sanata vermiş karşılığını da almış ve halkın tek eğlence mekanı olan TV'de bir modern ortaoyunu olgusu geliştirmiş Levent Kırca'yı filmi için değil filmi vesilesiyle selamlıyor ve ekliyoruz:

Olacak O Kadar...

Son

Yön: Levent Kırca

Oyn: Oya Başar, Levent Kırca, Hakan Altınır, Atacan Arseven, Şermin

Hürmeriç, Ali Sürmeli

Sen: Yasar Arak, Müfit Can Saçını, Hüsnü Özçetin

2002-01-26

Yazar:

Muhabir: Nihal Bengisu Karaca
